

ČESKÁ

Regina legionis

listopad 2025

5/2025

Informační občasník Mariiny legie v Čechách a na Moravě

Z PŘÍRUČKY MARIINY LEGIE

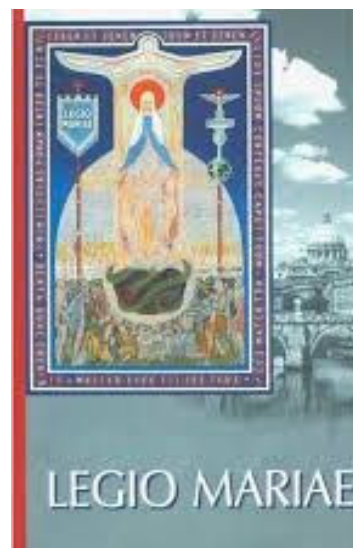
Vnitřní život legionářů

Apoštol Pavel říká: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Vnitřní život znamená, že naše myšlenky, touhy a city se sbíhají k našemu Pánu. Vzorem, jak toho můžeme dosáhnout, je Panna Maria. Ona stále rostla ve svatosti, protože duchovní život je především pokrok v lásce a láska rostla během celého Mariina života.

„Všichni křesťané jakéhokoli stavu a zařazení jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a k dokonalé lásce (...) Všichni křesťané jsou tedy povoláni a zavázáni ke svatosti a k úsilí o dokonalost ve svém stavu“ (LG, 40, 42). Svatost je to, k čemu prakticky směřujeme. „Veškerá svatost spočívá v lásce k Bohu a veškerá láska k Bohu spočívá v konání jeho vůle“ (sv. Alfons z Liguori).

„Poznání konkrétní vůle Páně o našem životě vždy vyžaduje pokorné, poslušné a ochotné naslouchání Božímu slovu a slovu církve, důvěrnou a vytrvalou modlitbu, podřizování se moudrému a laskavému duchovnímu vedení, na víře založený výklad obdržených darů a nadání i různých sociálních a dějinných situací, v nichž člověk žije“ (CL, 58).

Duchovní formace legionářů na úrovni prezidia velmi pomáhá rozvoji jejich svatosti. Musíme ale poznamenat, že zde poskytované duchovní vedení je vždy kolektivní. Jelikož je každý člen jedincem s osobními potřebami, je

žádoucí, aby kolektivní vedení bylo doplněno individuálním, a tedy aby člen měl „moudré a laskavé duchovní vedení“ (tamtéž).

Pro křesťanský život jsou důležité tři nezbytné požadavky: modlitba, umrtvování a svátosti, které jsou navzájem propojené.

Z KONCILIA

Allocutio P. Paula Churchilla, duchovního vůdce koncilu Frank Duff a Maximilian Kolbe

V jedné z mých dřívějších srpnových promluv jsem hovořil o tom, že měsíc srpen je plný svátků svatých, kteří mají zvláštní vztah k Panně Marii. Jedním z nich je Maximilian Kolbe. Uctíval Marii zvláštním způsobem a v roce 1917 byl inspirován k založení Armády Neposkvrněného početí, aby podpořil boj proti modernistickým myšlenkám odmítajícím víru. Přesně o čtyři roky později založil Frank Duff Legii Marie.

Mnoho odborníků komentovalo podobnost jejich spirituality: jejich úctu k Panně Marii, jejich poznání, že Maria je nevěstou Ducha Svatého, jejich inspiraci Ludvíkem Marií z Montfortu, jejich názor, že Maria hraje ústřední roli v díle spásy. Nemáme však žádné důkazy o tom, že by se Maximilian Kolbe a Frank Duff znali nebo byli v kontaktu. To, že oba pro své hnutí použili obraz armády, mohlo být inspirováno velkými armádami, které proti sobě bojovaly v první světové válce. Podívejme se však na to blíže.

Pro Franka Duffa byla Maria od samého počátku součástí Božího plánu. A jak jsem již několikrát zmínil, byla to představa o ní jako o vstupním bodu Boha do jeho stvoření, na jehož základě bylo celé stvoření naplánováno. Ale poslechněme si nyní Maxmiliána Kolbeho: „Mezi nesčetnými možnými stvořeními, která by mohla vyjádřit jeho různé dokonalosti, viděl Bůh od věčnosti stvoření, které by v dokonalé podobě, neposkvrněné, bez sebemenšího náznaku hříchu, odráželo jeho vlastní božské vlastnosti v nejdokonalejší míře, jaká je pro stvořené bytosti možná...“

Jak jsem již zmínil, Frank Duff viděl v Marii nejvyšší možný projev Ducha svatého v člověku. Kolbe píše velmi podobně: „Duch svatý přebývá v Neposkvrněné, žije v ní, a to od počátku její existence a od té doby navždy.“ Rozlišuje mezi Marií, lidským Neposkvrněným početím, a Duchem Svatým, kterého nazývá „věčným a nestvořeným Neposkvrněným početím“. Kolbeovy myšlenky nejsou dále rozvinutými náčrtky.

Frank Duff přidává rozměr, který Kolbe nerozvinul. Pro Duffa není Maria pouze pasivní příjemkyní Věčného Slova. Ve skutečnosti spolupracuje s Duchem Svatým jako vědomá spolupracovnice. Společně přinášejí Věčné Slovo. Z vlastní vůle Maria jménem stvoření souhlasí, že přijme Spasitele. Bůh se jí ptá – vše závisí na jejím rozhodnutí. Ve známém kázání sv. Bernarda prosí Marii, aby dala své ano, čímž vyjadřuje toužebné očekávání celého stvoření na zjevení synů Božích (Řím 8,19).

Kolbe a Duff se shodují v tom, že Maria není vtěleným Duchem Svatým: jsou to dvě různé osoby, na rozdíl od Ježíše, který je druhou božskou osobou Trojice, se dvěma přirozenostmi. Frank Duff však v Marii vidí nejvelkolepější projev Ducha Svatého v lidské podobě.

Kolbe, Duff a Montfort se shodují a jasně říkají, že Maria je stvoření. Kolbe: „Naše Paní je také stvoření stvořené Bohem. V tomto smyslu a sama o sobě není ničím.“ Duff: „Věříme, že on je Bůh a ona je stvoření a že mezi nimi je propast nekonečna.“

Oba se však shodují v názoru, že Maria je díky své blízkosti k Duchu Svatému prostřednicí všech milostí. Kolbe v jednom dopise píše: „Spojení mezi Neposkvrněnou a Duchem Svatým je tak nepopsatelné a přitom tak dokonalé, že Duch Svatý působí pouze skrze Nejsvětější Pannu Marii, svou nevěstu.“ Pro Franka Duffa je Maria prostřednicí Ducha Svatého.

Dovolte mi uzavřít dnešní téma citátem P. Franka Peffleyho: „Po prostudování četných spisů Franka Duffa a Maximiliána Kolbeho jsme zjistili, že jejich učení je téměř identické... Nejvýraznější podobnosti se však projevují v jejich pojetí vztahu mezi Pannou Marií a Duchem Svatým. Zastávají názor, že třetí božská osoba se spojila s Marií, lidskou osobou, aniž by se tato stala božskou. Marie je Duchu Svatému tak blízká, že o ní lze hovořit jako o Jeho živém lidském portrétu.“ P. Peffley nazývá Franka Duffa a Maximiliána Kolbeho dvojčaty, dvojčaty Marie ve 20. století.

Možná bychom měli v Maximiliánu Kolbovi vidět svatého mučedníka legie, a to kvůli podobnosti jeho myšlenek s myšlenkami Franka Duffa a Ludvíka Marie z Montfortu, ale především kvůli jeho absolutní důvěře v

Pannu Marii. V mladém věku mu nabídla na výběr korunu čistoty a mučednictví, na což on odpověděl jako malý chlapec, kterému nabídli na výběr dva kousky dortu: „Chci oba!“

Svatý Maximilián Kolbe, oroduj za nás. Amen.

PŘÍSPĚVKY LEGIONÁŘŮ

„Hodinka náboženství“

Svatá Ludmila říkala o Bohu svému vnuku svatému Václavovi. Já nejsem svatá, ale mám také vnouče – naši malou čtyřletou vnučku Márinku.

Tahle holčička někdy napodobuje to, co slyší kolem, a to nadarmo vzaté jméno Ježíš. Řekla jsem jí tedy výchovně: „Márinko, když řekneš Ježíši, tak on tě opravdu slyší, neříkej to jméno zbytečně. Když ho tedy povíš, tak Ježíši třeba řekni, že ho máš ráda. On tě opravdu slyší, dokonce i ví, co si myslíš.“ Márinka, byla překvapená: „Opravdu mě slyší a splní mě všechno o co mu řeknu?“ Znejistila jsem: „Ano, ale musí to být pro tebe dobré.“ Holčička zajásala: „No já už vím a bude to pro mne dobré!“ Běží do obývacího pokoje a za chvíli se vrací. „Babi, já už jsem Ježíši řekla – Prosím, dej mi šlapací autíčko!“

Eva Peroutková

Co mi přinesl můj první rok v Mariině legii

Poznala jsem na příbězích konkrétních lidí, jak účinná je pomoc a prostředek "záračné medailky".

Našla jsem společenství, ve kterém se velmi dobrým způsobem praktikuje křesťanská víra.

Poznala jsem, že nestačí žít pouze "poustevnickým" životem a soustřeďovat se v apoštolátu jen na vlastní rodinu.

Povzbudila jsem se naprosto překvapujícím způsobem na křesťanské cestě.

Dosáhla jsem také v překvapující míře vyslyšení svých celoživotních modliteb.

Poznala jsem lépe Pannu Marii, lépe se učím znát samého Krista (Cíl) a Jeho Snoubenku (mystickou) Církev.

Prožila jsem, navzdory přicházejícímu stáří, nejšťastnější a nejpožehnanější momenty svého života.

Lépe jsem se naučila "nerebelovat", ale vážit si církevní hierarchie.

Našla a objevila jsem znovu a nově smysl svého života.

Poznal jsem svou nepatrnost, hmatatelně se dotkla vzkříšeného Krista.

Shrnuji: konečně už někam patřím, nejsem v církvi "na okraji", vysmívána a odmítaná, jako neschopná žít v kolektivu.

Magda Dlouhá, prezidium Rosa Mystica, Praha 10 Hostivař

Podzimní „dušičkový čas“

Přichází podzim a sním i „dušičkový čas“, kdy skoro každý z nás bude vzpomínat na své blízké, ať už z rodiny, či jen známé, kteří již odešli na věčnost. Tento letošní milostivý rok, který již 24. 12. 2025 skončí, je celý takovým „dušičkovým časem“, časem velkých Božích milostí k získání plnomocných odpustků pro duše zemřelých nebo i pro každého z nás.

My, kteří žijeme v Praze, máme velkou výhodu v tom, že brány nebe jsou otevřeny v určených chrámech na více místech města a **každíčký den** (nejen v dušičkovém listopadovém čase) máme možnost za daných podmínek získat duším z očistce plnomocné odpustky, aby mohly odejít do nebeské slávy nebo získat plnomocné odpustky pro sebe.

O utrpení duší v očistci je k dispozici mnoho svědectví. Víme tedy, že trpící duše čekají na naši pomoc, protože ony samy sobě již pomoci nemohou. Ať už jsou to duše našich dětí, rodičů, prarodičů, sourozenců nebo dalších blízkých či duše opuštěné, za které se nikdo nemodlí, měli bychom na ně

pamatovat.

K napsání těchto řádků mne přivedla velká lítost nad skutečností, že mnoho z nás tuto možnost pomoci duším, díky letošnímu milostivému roku, ještě nevyužilo, a přitom svým drahým zemřelým z celého srdce nebe přejí.

Neměli bychom zapomínat na bolest očišťovaných duší a na to, že i my jednou opustíme tento svět a též naše duše bude v očišťci vděčna za každou modlitbu, zapálenou svíčku či odpustek. Na modlitby a pomoc našich potomků či známých se po naší smrti zcela spolehnout nemůžeme, ale na přímluvu dušiček, kterým s láskou budeme vyprošovat nebe, ano.

Přeji Vám všem požehnaný zbytek tohoto milostivého roku a věřím, že se nás třeba do baziliky u Sv. Ludmily na náměstí Míru vydá v příštích dnech daleko víc.

Jitka

Pouť k Pražskému Jezulátku

V sobotu, 25. října proběhla mše sv. v kostele Panny Marie Vítězné a procesí Prahou od tohoto kostela k Mariánskému sloupu na Staroměstském náměstí. Po mši sv., kterou sloužili biskupové Tadeusz Litynski z Polska, Karel Herbst z Prahy, Antonín Basler z Olomouce a Ján Kuboš ze Slovenska, bylo zasvěcení národů a zemí střední Evropy Pražskému Jezulátku.

U Mariánského sloupu následovaly prosby a zasvěcení Panně Marii, patronům Evropy a zemským světcům, abychom na jejich stálou a zbožnou přímluvu byli uchráněni všech protivenství a úkladů nepřátel, aby se naše národy obrátily ke Kristu a jeho Svaté, katolické, apoštolské církvi a Matce Boží Panně Marii. Následovala modlitba ke společnému patronu středoevropských národů a zemí - bl. Karlu z Domu Rakouského, našemu císaři a králi, své vyhnanství, nemoc, utrpení i smrt obětoval je Bohu slovy: Musím tolik trpět, aby moje národy opět našly cestu k sobě.

V průběhu pouti jsme se modlili odprošovací modlitby za hříchy a urážky Boha.

Pouti se zúčastnili poutníci z Čech, Moravy, Slezska, Slovenska a Polska v hojném počtu, kostel Panny Marie Vítězné byl plný.

Josef Pejřimovský

Kongres Mariiny legie v Klatovech

Dlouho avizovaný Kongres ML se uskutečnil dne 18. 10. 2025. Byl zaměřen na pouliční apoštolát a získávání nových členů. Pozváni byli všichni legionáři včetně pomocných.

Byl veden myšlenkou všeobecné účasti, řízené předsedajícím prezidentem komitua P. Cihlářem, ten také dohlížel na dodržení časového harmonogramu.

Dopolední program začal v kostele Narození Panny Marie v Klatovech modlitbou radostného růžence a Cateny, následovala mše svatá celebrowaná duchovním vůdcem kurie p. Jaroslavem Hůllem. Poté se legionáři přesunuli na blízko faru, kde po krátkém občerstvení vyslechli velmi erudovanou přednášku našeho okresního vikáře p. Marka Hrice na téma "Úcta k Panně Marii", během níž i po ní p. Marek odpovídal na dotazy a úvahy legionářů. Dopolední program zakončila modlitba Anděl Páně.

Po přestávce na oběd bylo probíráno téma Apoštolát legie, zejména kontaktování, včetně sdílení zkušeností legionářů z PPC v Českých Budějovicích.

V další části programu se legionáři rozdělili: většina účastníků vyrazila do slunného podzimního dne konat praktický pouliční apoštolát v ulicích Klatov, hůře mobilní legionáři zůstali na faře, kde se modlili se s. Jaromírou růženec bolestný s rozjímáním. Po návratu z pouličního apoštolátu si účastníci vyměňovali své zkušenosti, dojmy a zážitky.

Závěrečné modlitby Legie, modlitba k F.Duffovi a Korunka k Božímu milosrdenství s prosbou za spásu duší, za kněze a naše rodiny ukončila Kongres v Klatovech a legionáři se postupně rozjeli a rozešli do svých domovů.

Doufáme, že se legionářům v Klatovech líbilo a odjížděli s pocitem naplněného dne.

Eva Hrdinová

Přednáška p. Hrice O úctě k Panně Marii

Obecně vnímáme trojí projev úcty v životě víry: I. Klanění (to náleží jenom Bohu) II. Úcta (to náleží člověku) III. Hyperúcta (mezi lidmi je tato „super“ úcta projevována jenom jedinému člověku a toto Panně Marii).

Na prvním místě je ale potřeba pojmenovat, že Marie není nadčlověk. Je stejným člověkem jako my. To co vnímáme u ní jako jiné je obsaženo v dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie – totiž, že je od počátku uchráněná od jakékoli poskvrny hříchu. Ale také vnímáme, že je (tak jak ji oslovil archanděl Gabriel) PLNÁ MILOSTI.

Úcta k ní je ale rozvíjená hlavně proto, že je Matkou Božího syna. Ona sama by neměla žádná privilegia, kdyby nedala své ANO Bohu a nestala se Matkou Krista.

Ona sama neukazuje na sebe, ale vše koná s poukázáním na svého Syna. Sama tak stojí před námi jako Jeho učedník. Srovnej chvalozpěv MAGNIFIKÁT (jsem SLUŽEBNÍCE Páně).

Růženec je jako procházka s Marií po stezkách Evangelia. Růženec se nemodlíme k ní, ale s ní a k její Synu.

Příspěvky pro další vydání R.L. můžete posílat na adresu: jelinkova.milada@seznam.cz
nebo: Milada Jelínková

Žacléřská 19, 197 00, Praha 9 – Kbely

Časopis a mnoho dalšího najdete také na: legiomariae.cz